

FRÅN REDAKTIONEN

Om TGV skulle skriva sin självbiografi skulle det blir en mångröstig och nomadisk historia: Tillblivelse i Lund 1980 under kollektiva former, döpt till *Kvinnovetenskaplig tidskrift*. Därpå ett tankfullt och fulltankat liv, kringflackande mellan olika universitetsorter. Nyckfull viktkurva och skiftande utseenden från blekt till bjärt. Namnbyte till *Tidskrift för genusvetenskap* 2007. Lika rörlig inombords som utombords: vid 30 år fyllda kan antalet röster mellan pärmarna räknas i fem- eller sexhundra. Det kan man kalla en multipel personlighet med ryggrad(er).

Det självbiografiska och biografiska tänkandet och skrivandet är centralt i genusforskningen. Vi föds alla med en kropp, men somliga kroppar blir mer granskade än andra. Somliga kroppar utnyttjas mer än andra. Somliga kroppar hålls tillbaka mer än andra, och räknas mindre. – Somliga kroppar känner kamplusten rusa ända ut i fingerspetsarna och börjar skriva.

Lisbeth Larsson överblickar i detta nummer, utifrån en självbiografisk utgångspunkt, ”erfarenhetens” plats i feministisk litteratur och teori, från 1970-talets skred av kvinnliga minnesarbeten och bekännelser, till erfarenhetens återkomst i ”vittnandets” era på 2000-talet. Däremellan: dekonstruktionen av det ontologiska jaget och det oskyldiga språket, som samtidigt öppnade en ny lekplats, där just dessa två

– jaget och språket – kunde umgås på nya villkor. Nu behövde det inte kretsa kring personliga erfarenheter av orättvisor. Det kunde handla om lust och överlevnad, om ett ständigt blivande i den subjektsöverskrivande textkroppen:

Writing, dreaming, delivering: being my own daughter of each day. The affirmation of an internal force that is capable of looking at life without dying of fear, and above all of looking at itself, as if you were simultaneously the other – indispensable to love – and nothing more nor less than me.

Hélène Cixous i *Coming to writing*
(*La Venue à l'écriture*, 1977)

Vi lever med oss själva genom åren, ser oss i spegeln och i varandra, rör händerna över tangentbordet, situerar oss i livet och på pappret. Vi grupperar oss: döttrar, systrar och mödrar krokas arm, feministgenerationer kommer och går i en succession vars tvingande relationer Sara Edenheim avsäger sig i ett Frispel riktat till sina mödrar, om hon hade några.

Oavsett om jag väljer att se jaget som en utgångspunkt för upplevelsen av världen, eller som en produkt av diskurser och strukturer – eller som något som vecklar ut sig däremellan – så är relationen mellan

det jag som är kött i världen och det jag som ges liv i ett annat medium intressant och gäckande.

Med ett självbiografiskt anslag i en akademisk text kan man störa och förföra, skapa en öppning mellan discipliner och genrer, kanske en ilning av frihet i en institutionaliserad form, van att röra sig trögt för att förbli vad den är. Eller som i Cherríe Moragas text "From a Long Line of Vendidas" (1983) som vi i detta nummer översätter och ber tre satellitskribenter kommentera: här blir uppväxten som chicana självteknografiskt stoff, ett livsmaterial att känna och tänka kring, historisera och dra politiskt avancerade slutsatser utifrån.

"Based on a true story", brukar det heta i filmens värld. "True story" – det låter som en paradox, men tas lika ofta för ett löfte. Om någon som påstått sig berätta "sanningen" visar sig fabulera väcker det ont blod, likt ett kränkande kontraktsbrott. Cristine Sarrimo undersöker i sin artikel bloggdebatten kring Liza Marklunds biografi/roman *Gömda* om Maria Erikssons liv. Här framträder det (själv)biografiska som handelsvara, en trofé invävd i en mediologik präglad av intimisering och ekonomisering.

Hanna Hallgrens diktstycke Ur Roslära ger en påminnelse om att den etiska dimensionen är nära förbunden med den estetiska. Den som läser poesi förväntar sig en annan sorts sanning än den som läser en påstått "sann berättelse" på kvällstidningsprosa. Poesins biografiska sanning är läsaren medskapare till, inte enbart mottagare av.

Den som skriver är alltid själv sin egen

första läsare. Skrivakten och läsakten är ouplösligt förenade. På liknande sätt kan datorspelandet ha drag av självberättande och läsning (av spelet) i en och samma akt. Jenny Sundén bidrar med en självteknografisk studie kring relationen mellan datorspelaren och hennes avatar, den animerade person som är förlängningen av hennes kropp i *World of Warcraft*. Hur känns det att dela erfarenheter med ett troll, som med en telepatisk tvilling? Vem är "jag" i den värld där jag inte är. Eller med Foucault i *Of Other Spaces* (1967):

In the mirror, I see myself there where
I am not, in an unreal, virtual space
that opens up behind the surface; I
am over there, there where I am not,
a sort of shadow that gives my own
visibility to myself, that enables me
to see myself there where I am absent:
such is the utopia of the mirror.

Med detta tidskriftsnummer, späckat med infallsvinklar på det (själv)biografiska plats inom genusforskningen, avslutar vi vårt första år som redaktion. God fortsättning 2011!

Anna Lundberg, Emma Strollo, Amelie Björck